

séget vele megkötött és nem a későbbi hitelező ellen is, d) hogy mindénki ellen illető (quasi) kifogása csak neki saját személyében lehet a kényszeregyezségből.<sup>1</sup>

*Dr. Szlezák Lajos,*  
kecskeméti kir. járásbíró.

**A kényszeregyesség joghatálya a közkereseti társaság kilépett tagjára.** E címmel a Polgári Jog 1928. május—juniusi számában kis cikket adtam közre, melyben a budapesti Táblának egyik aggályt keltő ítéletével foglalkoztam. A kérdés az volt, hogy a kényszeregyesség megindításának időpontjában a közkereseti társaságból *már kilépett* tagra, illetve a betéti társaságból már kilépett beltagra nézve kiterjed-e a kényszeregyesség joghatálya. A k. e. rendelet 92. §-ának 3. bekezdéséből folyólag, de a kényszeregyességi eljárás szellemére való figyelemmel is, véleményem szerint, az egyedüli helyes válasz az lehetett, hogy az eljárás megindítása előtt kilépett tagra a k. e. joghatálya nem terjed ki. A budapesti Tábla általam aggályosnak jelzett döntése — mely egyébként a korábbi bírói gyakorlattal is ellentétben áll — ellenkező irányban döntött, kimondotta, hogy a kényszeregyesség joghatálya a közkereseti társaságból, illetőleg a betéti társaságból az eljárás megindítását megelőzően kilépett tagra, illetve beltagra nézve is kiterjed. Elégtétellel állapíthatom meg, hogy a Kuriának egyik legújabb döntése, a nov. 2-án meghozott P. VII. 9150/1927. sz. ítélet az általam fentidézett cikkemben elfoglalt álláspontra helyezkedik, beható, alapos indokolás mellett. Megállapítja az idézett ítélet, a 92. §. 1. és 3. bekezdésének egybevetéséből, hogy a közkereseti vagy betéti társaság által kért kényszeregyességi eljárásban az egyességben vállalt kötelezettségeken túlmenő tartozások alól a tagok, illetve beltagok felszabadulnak, de nincs meg a joghatálya annak az egyességnek, amelyet a társaságnak egyik volt tagja utóbb köt meg hitelezőivel. A szóbanforgó esetben

<sup>1</sup> Közvetlenül a szóbanforgó kérdést döntik el: Meszlény kiváló kommentárja 1926-os kiadás 174. old., IV. tétel. (Csodálatos, hogy senki sem hivatkozott rá) és Völdendorff id. műve, aki a kényszeregyesség egyezségi jellegét tagadva 450. lap, 16. jegyzetben így ír: „Eben deshalb kann der Akkordant weder die Rückgabe des Wechsels noch die Streichung seines Acceptes bei Zahlung der Akkordsumme verlangen“. Tehát szerinte is tisztán váltójogilag még a kényszeradós maga sem szabadul, még az ő elfogadványa sem törölhető. A kényszeregyességgel tehát a maga részéről sem „rendezte“ a váltót, mint Pethő tartja.

a tényállás az volt, hogy a közkereseti társaság egyik tagjának kilépése után, a most már egyéni céggé átalakult üzletet, annak tulajdonosa ugyanazon szövegű cég alatt folytatta, mint amilyen cég alatt a megszűnt közkereseti társaság be volt jegyezve. Helyesen emeli ki a Kuria itt azt a szempontot, hogy ez a cégazonosság a kényszeregyesség joghatályának megítélésé szempontjából közömbös, mert jogokat és kötelezettségeket nem a cég, hanem annak neve alatt az egyén vagy a társaság szerez, már pedig ha a cégből az egyik tag kilépett, ugy az egyesség joghatálya a cégben visszamaradt s nem az abból kilépett tagra terjed ki. Az a körülmény sem változtat ezen a jogi helyzeten, hogy az egyéni cég a közkereseti társaságnak jogutódja lévén, voltaképen a hitelezők egy része még a régi társaság ellen fordulhat. A k. e. rendelet 92. §-ában 3. bekezdése folytán ugyanis nincs akadályja annak, hogy az adóssal együtt vagy egyetemlegesen kötelezettek továbbra is kötelezettségben álljanak és az egyesség joghatálya csupán az adóssra vagyis az egyességi eljárás megindítása időpontjában volt társasági tagokra terjedjen ki.

A Kuria ítéletének indokolása, mely egyébként, mint arra már korábbi cikkemben is rámutattam, az osztrák és német joggyakorlatban kialakult álláspontnak is megfelel, remélhetőleg tiszta helyzetet teremt e kérdésben és a bírói gyakorlatban vitán kívül állóvá teszi azt az egyedül helytálló felfogást, hogy a k. e. joghatálya a közkereseti társaságnak vagy betéti társaságnak csupán az eljárás megindítása idején meglévő tagjaira terjed ki s nem azokra, akik már korábban kiléptek.

*Dr. György Ernő.*

**Ingózálogjogszerzés szimbólikus átadással.** Az ingó jelzálogjognak jogrendszerünkben való ismeretlensége mellett a gazdasági érdekeltségnek különösen egyes foglalkozási ágak körében (a sörgyáraknak a koresmárosokhoz, csaposokhoz való jogviszonyában) állandóan érzett szükséghiány volt, hogy a folyósítandó kölcsön biztonságát nem lehetett kellőképp megalapozni. Nyitva állott ugyan az a lehetőség, hogy az adós már előre a kölcsön felvétele előtt egyességet kössön a hitelezővel 24 órás teljesítési idővel és az egyesség alapján a hitelező végrehajtás útján szerezzen zálogjogot, de ennek az eljárásnak jelentékeny költségessége a kerülő uttól függetlenül is távoltartotta a legtöbb esetben a feleket ennek az eszköznek az igénybevételéhez. Hogy a zálogtárgy továbbra is megmaradhasson az adós kezén és annak gazdasági körében betöltse a maga szerepét és az adós folytatni tudja üz-